

къмъ Молдова и напълнилъ Дакия. Хората отъ тоя роякъ преминали всички земи и достигнали до Дунава. Рекли да го преминатъ, но не могли, защото ги възпрѣла голѣмата византийска войска. Силниятъ византийски императоръ, прочутиятъ Юстинианъ Велики (526—565 г.), сторилъ намерение да не пусне славянитъ да минатъ Дунава. Затова той възобновилъ всички съборени отъ готи и хуни стари крепости и заповѣдалъ да построятъ нови по дължината на рѣката отъ Бѣлградъ до Силистра, Тулча и устията на Дунава. Тъкмо 80 стари и нови крепости и градища били издигнати по брѣга на Дунава. Въ тѣхъ били наредени 100,000 войници да пазятъ границата.

Ала нито крепоститѣ, нито войницитѣ могли на всѣкъде да спратъ преселницитѣ славяни. Наистина, най-напредъ славянитѣ несполучвали, защото нападали съ малки дружини. Византийцитѣ ги пресрѣщали, разбивали ги и ги пропжждали. Но славянитѣ не се отчайвали. Тѣ се научили, че на Балканския полуостровъ земята била плодородна и праздна, защото населението ѝ, както видѣхме, било избито, прогонено и пленено отъ готи, хуни и други варварски народи. За това славянитѣ поискали отъ византийскитѣ императори да ги пуснатъ доброволно да се населятъ и да обработватъ полетата. Византийцитѣ обаче не се съгласили, понеже се страхували отъ тѣхъ. Тогава славянитѣ решили, щомъ не ги пускатъ съ добро, на сила да минатъ Дунава. Тѣй тѣ почнали да събиратъ голѣми и силни дружини, съставяли добре въоръжена войска и избрали храбри полководци — войводи.

Като се приготвили здравата, славянскитѣ дружини започнали да опитватъ мѣстата по Дунава и да дирятъ сгодно време за минаване. Отъ Тулча и Силистра чакъ до Видинъ славянитѣ наблѣгали да про-